

בהיכלו

פרשת תולדות תשפ"ה

גליון מס
142

לדבר אל הגוף

לרבנו היה תלמיד בשם רבי שמואל איזיק, פעם אמר לו רבנו ז"ל שידבר עם האברים שלו, שיהיה תמיד לעשות את רצון הקדוש ברוך הוא, העינים, האזנים, החטם והפה, ידים ורגלים וכו'. ורבי שמואל איזיק ספר, שהוא כל כך נכנס בדבר הזה, עד שהוא ממש לא יכל להזיז שום אבר בלי דבקות בהקדוש ברוך הוא.

ומה השפה שהגוף מבין בהשגות אלוקות? דבורים קדושים! שאדם מתפלל הרבה ומבקש מהקדוש ברוך הוא: 'רבנו של עולם, אני רוצה לקדש את הגוף שלי, אני רוצה עינים קדושות, אזנים קדושות, חטם קדוש - שלא אהיה ככעס חס ושלום בשום פנים ואופן' וכו'.

(אשי ישראל אחרי קדושים תש"ב)

// אבא עשיר

רק הוא והשם יתברך, אבל בנוסף יש ענין חשוב מאד "לנכח אשתו" - להראות לאשה והילדים - אבא צריך משהו? הוא מדבר אל השם יתברך.

הוא תמיד מדבר מזה ומחנה כך את ביתו. לאשה מתר לראות איך מתנהג הבעל כש"נחת" עליו פתאום איזה חשבון לא צפוי שצריך לשלם, במקום לאבד את עצמו הוא מעתיר לנכח אשתו, מחדיר בו ובסובביו פי העצה היחידה היא לברח אל הקדוש ברוך הוא.

עשיר אינו חושב פעמים על כל פרוטה, בכל כיס ובכל מקום יש לו כסף, רק יבנים ידו ויוציא, ככה צריך להתפלל

התורה "פותחת לנו חלון" אל תוך ביתם של יצחק ורבקה, מה נעשה באותו בית קדוש של אבינו ואמנו...

עשר שנים עברו ועדין אין ילדים, אתגר לא פשוט, והתורה מספרת לנו מה בדיוק עושים בבית כזה, למוד של התחזקות נפלא.

רק לפני כן נזכר ענין חשוב מאד - מה שהתורה הקדושה מספרת לנו, אין זה סתם ספורים היסטוריים, חלילה! רבותינו הזהירו בפרשיות אלו לדעת "מעשה אבות סימן לבנים!" (עו' רמב"ו על גראשית יב ו, ועוד), מעשיות התורה הם למונדים חיים, אפשר לקחת התחזקות עצומה ממעשי אבותינו הקדושים ולחיות עמם חיים טובים ונעימים.

// העצה היחידה

גם בלמוד פשוט של פסוקים אלו, ממש כמו ילד בכיתה א', אנחנו רואים כאן מחזה נורא מול העינים: ובכן מה עושים כשיש משבר? "ויעתר יצחק לה' לנכח אשתו!"

איזה בית נפלא הוא זה, שכל בני הבית יודעים: יש לנו כתבת כשצריך משהו, העסק שלנו תמיד הוא רק תפלה! גם אם האבא עוסק בשיחה בינו לבין קונו, בהתבודדות כמו שצריך בלי ששום נפש חיה יודעת ממנו,

// בלי להתקמצן

המדריך (בראשית רבה סג, ה) מתאר לנו עוד על סוג התפלה שהיה שם: "ויעתר יצחק - ששפך תפלות בעשר", עשיר אינו חושב פעמים על כל פרוטה, בכל כיס ובכל מקום יש לו כסף, רק יבנים ידו ויוציא, ככה צריך להתפלל, להיות עשיר בתפלות, לדבר עם השם על דבר קטן או גדול, בלי להתקמצן בכלל.

לשון נפלא אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר א, ט): "כפי שמפרנס לאביו שבשמים בתפלותו, כן נוהגין לו פרנסתו" - אם נקים כה, לעסק בתפלה בעשירות, זה ישפיע עלינו עשירות גשמית, לא יחסר לנו כלום!

(אשי ישראל השיחה השבועית יום ד' תולדות תשפ"ה)

עקר גדלתו של הקדוש ברוך הוא שגם הרחוקים ממנו יתברך מאד מאד גם המה יתקרבו לעבודתו, ובזה נתיקר ונתעלה שמו יתברך למעלה ולמטה (ליקוטי מוה"ר א, ט)

זימור אמת

איך לשמר על ה"תולדות" שלנו

בעזרת ה' יתברך, יום 1 ערב שבת קדש פרשת תולדות ראש חדש כסלו התשפ"ג

החיים והשלוש וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל כל אנשי שלומנו היקרים הגרים ביבנאל עיר ברסלב, עיר השמחה, ודי בכל אתר ואתר, הוי"ה עליהם ישרה שכנתו תמיד.

השבת קוראין פרשת תולדות, והפרשה מעוררת אותנו לשמר על ה"תולדות" שלנו שהם בנינו ובנותינו היקרים, ולתת להם המון חם ואהבה ולקרר אותם בכל מיני קרוב, ואפלו אם לפעמים הם לא מתנהגים בדיוק כפי שצפינו וחפצנו, אף על פי כן צריכין לחשב מחשבות איך לקרב אותם ואיך להחזיר אותם לתוך המערכת. פי הלא תולדת יצחק בן אברהם היו יעקב ועשו האמורים בפרשה, ומצינו שיצחק קרב גם את עשו ורצה לברך אותו לפני מותו, פי הבין שדיקא עשו שעובר עליו הרבה נסיונות בחיים, הוא דוקא צריך ברכות רבות כדי להחזיק מעמד ולהציל ממה שצריך להציל.

ועל כן כשזוכה אדם לבן תם יושב אהלים כמו יעקב אבינו, שעוסק בתורה ובתפלה, עליו להודות להשם יתברך בכל יום ויום על המתנה הזאת, וגם להשמיע את הבן כמה מעריכים ומחשיבים את שקדנותו והתמדתו, ולפאר ולשבח את פעולותיו ומעשה ידיו, ולתת לו עידוד וחזקת שימשיך כך לאורך ימים ושנים טובים, ויעלה מעלה מעלה על במתי התורה והיראה, אבל אפלו אם עדין לא זכה לבן יקר וחיבב כזה, ואביו רואה שעוברים עליו התמודדויות ונסיונות בחיים, וסובל סבל ועינפות בחיי יהדותו, עליו לקרב ולברך אותו יותר ויותר, ולהעניק לו הרבה ברכות בכל עת מוצא, וכמו שעשה יצחק אבינו לבנו עשו, ובדרך זה יש תקנה טובה שסוף כל סוף יחזר בתשובה שלמה וירוח ממנו רב נחת דקדושה.

[השמטה מה שלא שייך השנה]

המאחל לכם שבת שלום ומברך וחדש טוב ושמח!

ישן סתת סתתן ז"ע

מיאז שהתחלתי לעבד התדרדרתי בשמירת העינים

בראשונה אמסר לך רפואה שלמה ובריאות איתנה. כבוד הרב אני מאוד רציתי להגיע אליך ואני מרגיש אבוד. לפני כשלוש שנים התחלתי להתחזק. בעקבות בעיה בריאותית נאלצתי לעבר נתוח בחליות הצוואר. נכנסתי לנתוח מלא בטחון בה וברוך ה' אני אחרי הנתוח. לא עבדתי במשך שנתיים ובזמן הזה לא עזבתי ספר, כל היום הייתי לומד ומתחזק. חזרתי לעבודה לפני שנה ומאז אני מדרדר באמונה. אני מיאש מהמצב. אני לא מצליח לשמר את הברית, אני לא מצליח להגיע אפלו במקצת לדרגה הרוחנית שהייתי לפני שנה. אני כותב לך הרב בדמעות שלישי, אני רוצה חיות ואני לא מוצא. בבקשה תדריך אותי. הבית מתפרק ואני אוהב עצות. תודה הרב ותזכה לשנים רבות בבריאות.

תשובה

בעזרת השם יתברך יום ה' לסדר במדבר ג סיון התשע"ב

שלום וברכה אל ... נ"י

לנכון קבלתי את מכתבך.

תשובות חו לך על התפלות שאתה מתפלל על רפואתי והחלמתי המהירה, יעזר הקדוש ברוך הוא שכל התפלות שלך יתקבלו לרחמים ולרצון לפני אדון כל.

כל הבעיה שלך היא רק בעיה אחת, שאתה לא שש ושמיח עם הנקודות טובות שיש בך, והעצבות והמרירות והדכאון שמסבבים אותך, זה שהורס לך את הבריאות ומבלבל לך את השכל והדעת, עד שנפלת ביאוש ובדכאון כזה שקשה לך לצאת מזה.

ולכן אתה צריך לקחת את עצמך בידך ולהיות רק בשמחה, ואני יודע שזו העבודה הכי קשה לאדם, פי אדם מסגל לעשות כל העבודות שבעולם, תענייתים וסגופים וכו', תפלות ולמודים וכו', אבל להיות בשמחה עצומה על נקודת יהדותו שזו השמחה הכי גדולה, שאין שמחה יותר גדולה מזו, זה בא לאדם יותר קשה מכל העבודות שבעולם, ולכן קח את עצמך בידך ותתחיל להיות בשמחה "שלא עשני גוי", שזו השמחה העולה על כל השמחות,

ומובא מהרב הקדוש רבי

צדוק הכהן ז"ע בספרו (פרי צדיק חג השבועות - אות יג) שפעם אחת דלג הרב הקדוש מבראדיטשוב ז"ע בברכת השחר הברכה "שלא עשני גוי" וכששאלו לו על זה? השיב שבקמו ממטתו בזה היום, היה לו שברון לב מאוד, ולא היה לו במה לחזק עצמו, עד שעלה על דעתו שעל כל פנים תולדתו הוא מצד שרש קדשת ישראל, וברך בשמחה רבה הברכה "שלא עשני גוי", ובזה השיב את נפשו, ובשביל זה דלג וחסר עכשו את הברכה.

והאריך בזה מוהרנ"ת ז"ל (לקוטי הלכות כלי היינו הלכה א' אות א') מי שלבו שלם עם השם יתברך, ואמונתו חזקה ומאמין שהכל ברצונו יתברך, אזי הוא בשמחה תמיד, ואין לו שום דאגה ופחד כלל משום דבר שבעולם, כמו שכתוב (משלי ג' כ"ה) "אל תירא מפחד פתאם", פי מאחר שהכל רק ברצונו יתברך, אם כן אין לו להתירא משום דבר, פי מי יוכל לעשות לו דבר גדול או דבר קטן בלי רצונו יתברך, חס ושלוש? כמו שאמר (תהלים קי"ח ו') "הוי"ה לי לא אירא מה יעשה לי אדם", ועל כן הוא שמח תמיד, ואפלו אם לפעמים באין עליו חס ושלוש, איזה יסורים צרות ועגמת נפש חלשות הדעת ובלבולים וכו' וכו', צריך לדעת שהוא בודאי רק לטובה, מאחר שיודע

שוכל!

מגיע לבית הפנסת הוא שומע קול הצדיקים, קול התורה הקדושה, והוא מתעורר מאד, כמו שמוכר ברש"י שפשיטתה רבקה עוברת ליד בית מדרשם של שם ועבר, היה יעקב חפץ לצאת, כי זה היה רצונו וחשקו - קול התורה וקול הצדיקים. אך באותו זמן, יש השם ירחם מחלקת ומריבות, יש יצר הרע, שפתאום הוא בא לאדם ואומר לו: מה אתה, מה אתה עושה, יש לי דברים יותר טובים... ואם עתה אתה נמצא בכעס ובגרוז על משהו - תפתח את פיך ותמו לו מנה אחת אפים, ותעשה ככל שעולה על לבך, ותבזה ותשפילו עד מאד...

זו ההסתה של עשו הרשע והפסיל, שעליו נאמר "לא יחפץ הפסיל בתבונה כי אם בהתגלות לבו" - אם מגיע לידיו איזה משהו שלילי שהוא חפץ לעשות, הוא מכרח מיד לעשותו, כמו שממשיך רש"י הנ"ל ואומר, שפשיטתה רבקה עוברת על פתח עבודה זרה, עשו היה דוחף עצמו מיד לצאת, כי זה היה רצונו ואינו יכול לחכות אפילו רגע, זה הורס לו את כל החיים רחמנא לצלן.

מחלקת זאת נמצאת בקרבן של כל אדם ואדם: מצד אחד יש לו יצר הטוב, בחינת (בראשית כה, כו) "ויעקב איש תם", יש לו תמימות, והוא אומר שרצונו להיות איש כשר, רצונו להיות "יושב אהלים" - אהל של תורה ואהל של תפלה, שזו המדה של יעקב אבינו, אך מצד שני יש לו נסיון הפסילות של עשו, שללכת כפי רצונו באותו רגע.

עכשו זה הזמן

רבנו ז"ל אומר, שפסלו ראשי תבות (שמות ג, ד): "וירא ה' כי סר לראות" שאדם סר מהטמאה והוא רוצה לראות את השכינה, הוא רוצה לראות את השכל שיש בכל דבר - בחדש פסלו הוא זמן מסגל מאד לבקש מהקדוש ברוך הוא לזכות להפך את הפסיל הזה, כי אז מגיע חנכה, שפחנכה מתגלה אור הגנוז לכל נשמות ישראל, האור שהיה בתחלת ימי בראשית והקדוש ברוך הוא גנוז לצדיקים לעתיד לבוא, כך גם אומר הרבי רבי אלימלך מליזענסק זי"ע, שכל יהודי צדיק שהוא מחפש ומבקש אור זה - זוכה לראותו, החיים שלו יהיו מאירים ושמים, והוא יפנה את הפסיל הזה לדעת את הקדוש ברוך הוא.

כשהגיעו למוהרא"ש אנשים שונים לספר איך מתנהלים חיים, איך השלום בית שלהם וכו', פעמים רבות מוהרא"ש היה מתעורר ואומר: "שכל! שכל! צריכים להתפלל על שכל! תכון מאד בכל יום בברפת "אתה חונן" שבתפלת שמונה עשרה: "חננו מאתך חכמה בינה ודעת" רבנו של עולם תן לי שכל אמתי איך להתנהג בחיים", וכמה פעמים קרה שמוהרא"ש תפס את אותו איש שספר לו כנ"ל, יחד עם כמה מאנשי שלומנו שעמדו שם, והחל לרקוד ולזמר: "אתה חונן לאדם דעת ומלמד לאנוש בינה... אתה חונן לאדם דעת ומלמד לאנוש בינה..." [עם גגון ידוע על מלים אלו], והענין הוא ברור: צריכים רק שכל והחיים נראים אחרת לגמרי!

ישנם דברים שאין צורך ללמוד את האדם, עליו להבינם בשכלו לבד, איך שצריכים לדבר בצורה חיובית ומכבדת, אדם צריך להבין מעצמו איך הוא מתנהג עם אחרים, בבית עם אשתו, עם החברים. אדם שיש לו שכל לא צריך ללמוד אותו לא לקלל או לדקור את הזולת במלים, כמה שזה גרוע להתפרץ בכעס וכו'.

ובכל זאת, כמה שזה ענין פשוט, ולכאורה לא היו צריכים בכלל לדבר על זה, המציאות מוכיחה שעדיין אין אנשים מבינים זאת כראוי.

איך זה יתכן? יש ענין כזה אצל אדם שנוכנסת בו פסילות בבחינת (משלי י"ח, ב) "לא יחפץ פסיל בתבונה" - שהוא לא חפץ בתבונה הוא שעל ידה נתן להבין את הדברים הפשוטים הללו, שבאמת צריכים לקיים מצד תבונת אדם ולא מצד למוז, "כי אם בהתגלות לבו" - ככל אשר חפץ לבו, כי כך הוא גדל, שיכול להתנהג בצורה כזו, ההפך משכל ישר ומאיר, ולא משים על לבו חמרת הענין, הוא איננו 'חושב פעמים'.

בפרשת השבוע מובא הענין שעשו מכר את הבכורה ליעקב, בשכר שנתן לו לאכל כשחזר מציודו והיה רעב. מסביר רבנו ז"ל (ליקו"מ, ח"א, סימן א) שענין הבכורה שלה זכה יעקב אבינו בשלמות, זה השכל שאדם צריך.

מריבה תמידית

זו המריבה תמידית שיש בין יעקב לעשו, עוד מקדם שנולדו, כמו שכתוב "ויתרצצו הבנים בקרבה" (בראשית כה, כב), היא מריבה שיש אצל כל אחד ואחד מצד יצרו הרע, כשהוא

שהכל ברצונו יתברך לבד, ולכן הוא יכול לשמח עצמו תמיד, כי בודאי פונת השם יתברך שמביא עליו איזה יסורין, הוא בודאי רק לטובה, אם להזכירו שישוב בתשובה שלמה, או אם למרק עונותיו המרבים שחטא עד עכשו וכו', ואם כן כל היסורין הם רק טובות גדולות.

ועל כן הוא יכול לשמח את עצמו תמיד, כי יודע שהשם יתברך מלא רחמים, וכונתו יתברך בודאי לטובה (תהלים ק"ג ט') "לא לנצח יריב ולא לעולם יטור: לא פחטאנו עשה לנו ולא כעונותינו גמל עלינו" וגו', ובודאי ישיב השם יתברך וירחמהו ויטיב אחריתו, והיסורים יתהפכו לו לטובה גדולה לעולמי עד ולנצח נצחים, ועל כן אדם כזה שיוודע ועד אשר אין בלעדו יתברך כלל והכל לטובה, הוא נמצא תמיד בשמחה, אבל מי שנוטה חס ושלום, מאמונה, ונכנס בו חס ושלום כפירות ואפיקורסות רחמנא לישבון, וטועה בכפירות של חכמי הטבע, וסובר שיש טבע מקרה ומזל חס ושלום, אזי אין לו שום חיים כלל, כי (איוב ט"ו כ"א) "כל ימיו פעס ומכאובות וכל ימי רשע הוא מתחולל" וגו', כי מתירא פן יבוא עליו שבר פתאום, וכשבא עליו איזו צרה, או יסורין, אין לו למי לפנות להגשע. כי מאחר שלפי דעתו העקמה הכל טבע מקרה ומזל וכו', וזה ששובר אותו עד כדי כך שהוא נמצא תמיד בצער ויסורין ופחדים ועצבות ומרירות ודכאון תמיד, ואין לו שום חיים כלל, וכמו שאמר רבנו ז"ל (שיחות הר"ן סימן ל"ב) שמי שיש לו אמונה שלמה בו יתברך, ויודע ועד שהכל ברצונו יתברך, ודבר גדול דבר קטן לא נעשה מעצמו אלא בהשגחת המאציל העליון ובחשבון צדק וכו' וכו', אזי זוכה לשמחה גדולה והוא תמיד שש ושמח על נעם חלקו, שנוברא מזרע ישראל ולא עשני גוי, שהשמחה הזו היא השמחה הכי גדולה, ועוד משמח את אשתו ואת ילדיו ואת אחרים, והוא מלא חיות וכו' וכו'.

ולכן אני מאד מבקש אותך שתמסור את נפשך להיות רק בשמחה, כי עם עצבות לא פועלים שום דבר, רק מסתפקים יותר ויותר, ואף שאני יודע שמרב צרות ויסורים ומרירות שעובר עליך קשה לך להיות בשמחה, עם כל זאת אתה מכרח להכריח את עצמך עם כל הכוחות רק להיות בשמחה, כי כשאתם שש ושמח שום קלפה וסטרך אחר לא תוכל לגשת אליה, כי הטמאה זה רק עצבות, מה שאין כן הקדושה זה רק שמחה, וזה אדם יכול למדד את עצמו אם הוא בקדושה וכו', או אם הוא בטמאה וכו', שפסיל איך שהוא מחזק את עצמו בשמחה, כי השמחה מדביקה את האדם אל האין סוף ברוך הוא.

הקדוש ברוך הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך תמיד שיהיה לך הצלחה מרבה ובכל אשר תפנה תשפיל ותצליח.

המאחל לך ברכה והצלחה מן השמים

תתנהג ברחמנות

// בלי שכל החיים קשים...

יש הרבה בעלים שלא קולטים כמה קשה לנשותיהם לגדל את הילדים לבדן, ומסגלים גם למצא כל מיני חסרונות על דברים שהאשה לא עשתה, כאן לא מסדר מספיק וכו', כאן לא הספיקה האשה לעשות בדייק מה שרצה, ובלי שכל החיים קשים... שלום בית נראה כחלום לא מציאותי פתאום.

מה יהיה כבר אם תפעיל קצת את המחשבה לחשב איך זה לעשות הכל לבד בלי עזרה? מה נורא כל כך אם תפיש את השווים ותקח את עצמך לעזר? עם קצת שכל, להבין מה שעובר על אשתך, תתנהג ברחמנות, תתן מלה טובה על כל דבר קטן שאשתך עשתה, ותעזר כמה שאתה יכול, רק טוב יצא מזה...

// ראוי לרחם

רבנו ז"ל הזהיר אותנו (שיחות הר"ן סימן רס"ד) שצריכים לכבד ולקח את אשתנו. כי הלא הנשים הם סובלים צער ויסורים גדולים מאד מאד מילדיהם, צער העבור והלדה והגדול, כאשר ידוע לכל עצם מכאובם וצערם ויסוריהם בכמה אפנים הקשים וכבדים מאד מאד וכו' וכו', על כן ראוי חכמינו (בבמות ס"ו) 'דינו שמגדלות את בנינו ומצלת אותנו מן החטא'.

// כדי שתהיו עשירים

מי לא רוצה פרנסה ברוח? חכמינו הקדושים אומרים (בבא מציעא נ"ט) 'אוקירו לנשיכו כי היכי דתתעתרו' - תכבדו ותיקרו את נשותיכם כדי שתהיו עשירים, האם לא שווה לכבד לקר, לזכות לזוגיות בריאה ועוד פרנסה ברוח?...

על פי מכתב מוהרא"ש מיום ב לסדר שלח י"א סיון התשע"ד

לבעלי העגלות, ומצא בעל עגלה אחד שבא משם, ושאל אותו על שלום התלמיד ההוא, ואמר לו בעל העגלה בשמחה עצומה, שתהלה לאל, היתה לו רפואה שלמה בדרך נס מאד, והוא כבר בריא כאחד האדם, והרופאים אינם מוצאים לזה שום פרוש, כי הוא פתאום קם ממחלתו כאלו לא חסר לו שום דבר כלל...

אך רץ הגבאי לרבו לספר לו את הבשורה הטובה, וכששמע רבי ברוך כל זאת, נתן שבח ותהלה להשם יתברך על שנתרפא תלמידו חביבו, וכשראה שהגבאי תמה מאד על כל הספור הזה, איך ידע הרבי את כל הענין ברוח קדשו, אזי הסביר לו הרבי ואמר: "תדע, שהאשה הזאת שבאה מהעיר הנ"ל, היתה שליחת הסמ"ך-מ"ם בעצמו, והיא רצתה להחליש אצלי את האמונה הקדושה, שאסיח דעתי

כרגע מרפואת תלמידי, ואם הייתי, חס ושלום, מפסיק מהאמונה הקדושה שבנדאי תהיה לו רפואה, אזי היה באמת מת, חס ושלום, ועל ידי שתפסתי את הענין, וידעתי שאי אפשר לי בשום אופן לאבד את אמונותי ובטחוני בהשם יתברך, לכן לא שמתי לבי כלל לדבריה, רק נתחזקתי יותר באמונה ובטחון בהשם יתברך, ועל ידי זה בעצמו המשכתי לו רפואה שלמה, וכל הענין היה לי רק בחירה ונסיון, אם באמת אסיח דעתי מישועתו או לא."

העולה מן הספור לעובדא ולמעשה: לפעמים מנסים את האדם בכל מיני נסיונות קשים, וצריכים להיות חזק שלא יפסיק אמונתו ובטחונו בו יתברך אף לרגע קט, כי אז חס ושלום יפסיד ויאבד ישועתו, ולכן צריכים האדם לחזק אמונתו ובטחונו בהשם יתברך בכל עת ורגע, והיה איך שיהיה, ואפילו כשנראה לו המצב קשה ונורא מאד, כי יכול להיות שבאותה העת מנסים אותו בדבר האמונה הקדושה, ואם יחזק אז אמונתו בהשם, אזי בודאי תהיה לו ישועה גדולה ונפלאה למעלה מדרך הטבע.

(עב"י שיחות מוהרא"ש, חלק ז, אות יאמונה)

תלמיד חביב היה לו להרב הקדוש רבי ברוך ממעוז'בו ז"ע, שהיה גר בעיר רחוקה מעט ממקום מגורי רבו. ויהי היום, ואותו תלמיד נחלה במחלה אנושה, וכבר התאשו ממנו הרופאים, ואמרו שאין לו תקנה לצאת מהמחלה הזו, אבל הרב הקדוש רבי ברוך זי"ע הבטיח לו, שבנדאי תהיה לו ישועה, והיה תמיד מתפלל עליו.

מדי יום ביומו, היה שולח רבי ברוך זי"ע את הגבאי שלו לתחנה ששם היו בעלי העגלות שבאו מאותה העיר שבה התגורר תלמידו, וצוה לגבאי שישאל בשלום התלמיד, ואם היתה לו כבר רפואה. בכל פעם חזר הגבאי עם אותה בשורה - שהוא חולה מסכן מאד, והרופאים מיאשים ממנו לגמרי, אבל רבי ברוך זי"ע לא התפעל מזה כלל, והיה חזק בדבריו שבנדאי תהיה לו ישועה...

פעם אחת נתישב הגבאי בדעתו: "למה אהכה שהרבי בקש ממני ללכת לבעלי העגלות, אלף אליהם מעצמי ואשאל לשלום התלמיד, והאם תרפא ממחלתו", וכן עשה, מיד הלך אל התחנה של בעלי העגלות, וכשהגיע לשם, בדייק הגיעה אשה אחת מהעיר הנ"ל, ושאל אותה הגבאי על שלום התלמיד, וענתה ואמרה לו בתמיחה גדולה: "זה? הוא כבר נפטר לעולמו, כי מת ממחלתו..."

כששמע הגבאי דבר זה, רץ בכמה גדולה לרבו הקדוש, ותכף ומיד פשנכנס, קדם שהתחיל להגיד את הבשורה הנ"ל, אמר לו רבי ברוך זי"ע: "לך לבעלי העגלות, ותשאל על שלום תלמידי", ענה לו הגבאי: "רבי, אני עכשו בא משם, ופגשתי אשה אחת שבאה מהעיר הנ"ל, וספרה שהתלמיד הזה כבר הלך לעולמו, רחמנא לצלן..."

כשמע דברי הגבאי, החל רבי ברוך זי"ע לצעק: "לא יכול להיות דבר כזה! לא יכול להיות דבר כזה! לך שוב לבעלי העגלות, ותשאל לשלום תלמידי, ותברר אם אמת הדברים ששמעת..."

כשחזקה עליו פקדת רבו, מהר הגבאי לילך

ניתן לשמוע את שיעורי מורינו הרה"צ שליט"א: בארץ ישראל: 077-2233-223, בארה"ב: 845-510-6314

לזכות אלקנה בן רוחמה שיזכה לצאת מהשביה, מאפילה לאורה, ולחזור לביתו בריא ושלם

לעילוי נשמת סעדיה בן חיים

לזכות ולרפואת ר' שלמה ברוך בן רבקה הי"ו

לקבלת הגליון באימייל מדי שבוע: BRESLEV.SHELY@GMAIL.COM